

Sygnatura akt XI GC 896/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Dariusz Plewczyński

Protokolant: Agata Trawka

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) s. k. w S.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. **zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) s. k. w S. kwotę 2238,17 zł (dwa tysiące dwieście trzydzieści osiem zł siedemnaście gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 września 2019 r. do dnia zapłaty, solidarnie z P. S., co do którego rozstrzygnięto prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 19 września 2018r (sygn. akt XI GNc 2445/18).**

II. **oddala powództwo , co do pozostałej części odsetek;**

III. **zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) s. k. w S. kwotę 1659,97 zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt dziewięć zł dziewięćdziesiąt siedem gr) tytułem zwrotu kosztów procesu, solidarnie w zakresie kwoty 717zł (siedmiuset siedemnastu złotych) z P. S. co do którego rozstrzygnięto o kosztach prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 19 września 2018r (sygn. akt XI GNc 2445/18).**

Sygn. akt XI GC 896/19

UZASADNIENIE

Sprawa rozpoznana w postępowaniu „zwykłym”

Pozwem złożonym w dniu 6 września 2018 roku powódka (...) s. k. w S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych P. S., A. M. kwoty 2.238,17 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10 kwietnia 2018 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że pozwani pełnili funkcję członków zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., wobec której powódce przysługuje wierzitelność stwierdzona tytułem wykonawczym. Wskazała ponadto, że w dniu 18 listopada 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Katowice-Wschód w Katowicach VI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zapłatę na rzecz powódki kwoty 1.414,50 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami od dnia 9 września 2016 roku oraz kwoty 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powódka podała, że na podstawie opatrzonego klauzulą wykonalności nakazu zapłaty Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – P. i Zachód D. D. prowadziła postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem z dnia 23 listopada 2017 roku zostało umorzone z powodu bezskuteczności

egzekucji. Powódka podniosła, że od początku istnienia tej spółki pozwani byli członkami zarządu, stąd ponoszą oni solidarną odpowiedzialność za zobowiązania spółki. Powódka wyjaśniła, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna zasądzona nakazem zapłaty – 1.414,50 zł; skapitalizowane odsetki w kwocie 151,91 zł wyliczone do dnia 22 marca 2018 roku; koszty procesu w kwocie 227 zł; koszty postępowania klauzulowego w kwocie 120 zł oraz koszty związane z postępowaniem egzekucyjnym w łącznej kwocie 324,76 zł. Powódka wezwała pozwanych do zapłaty należnej kwoty, a pozwani – mimo wezwania – nie uiszcili dochodzonej pozwem wierzytelności.

Nakazem zapłaty z dnia 19 września 2018 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Nakaz jest prawomocny wobec pozwanego P. S..

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2019 roku Sąd uchylił ww. nakaz zapłaty w zakresie dotyczącym pozwanego A. M. i zawiesił postępowanie wobec niego na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Na zgłoszony przez powódkę wniosek ustanowił na podstawie art. 144 k.p.c. kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu w osobie radcy prawnego i postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 roku podjął zawieszony postępowanie.

Kurator działając na rzecz pozwanego A. M. wniósł w odpowiedzi na pozew o oddalenie powództwa nie przedstawiając argumentacji dla swojego stanowiska procesowego. Pismem z dnia 11 września 2019 roku wskazał możliwe adresy pozwanego A. M. i przytoczył okoliczności ustalenia kontaktu z pełnomocnikiem pozwanego, który stawił się na wyznaczonej rozprawie w dniu 17 września 2019 roku. Wobec powyższego, Sąd zwolnił kuratora z dalszego sprawowania tej funkcji.

Pozwany A. M. pismem z dnia 30 września 2019 roku wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Podniósł zarzut braku legitymacji procesowej powódki wskazując na brak dokumentu powierniczego przelewu wierzytelności świadczącego o faktycznym nabyciu wierzytelności przez powódkę. Ponadto, wskazał, że zarząd pozwanej prowadził jedynie P. S. i nie przekazywał on korespondencji spółki pozwanemu A. M.. Zakwestionował prawidłowość doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 22 marca 2018 roku, w szczególności poprzez nieprzedłożenie przez powódkę zwrotnego potwierdzenia odbioru, w związku z czym nie można stwierdzić, że powódka umożliwiła pozwanemu spłatę zadłużenia.

Powódka w odpowiedzi na pisma procesowe pozwanego podtrzymała swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2003 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Od dnia 21 listopada 2003 roku funkcję członka zarządu w tej spółce pełnił P. S., w tym od tego samego dnia na stanowisku prezesa zarządu. Od dnia 21 listopada 2003 roku do dnia 31 lipca 2009 roku (data ujawnienia w KRS) członkiem zarządu, w tym wiceprezesem była M. H..

A. M. został członkiem zarządu i wiceprezesem w dniu 18 sierpnia 2010 roku (data ujawnienia w KRS - 17 grudnia 2010) i nadal widnieje w KRS. W piśmie z dnia 19 lipca 2017 roku zawarta jest jego rezygnacja.

Dowód:

- odpis pełny KRS "P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. k. 16-18,
- rezygnacja z dnia 19 lipca 2017 roku k. 112,
- akt notarialny Rep. A nr (...) k. 20-28,
- uchwała Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 sierpnia 2010 roku k. 29-31,

W dniu 9 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. O. (cedent) umową o powierniczy przelew wierzytelności nr (...) przełała na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w S. (cesjonariusz) wierzytelność z tytułu nienależnej zapłaty dokonanej w dniu 4 lutego 2016 roku a stwierdzonej fakturą o numerze (...) z dnia 17 grudnia 2015 roku.

W dniu 28 października 2016 roku (...) s. k. z siedzibą w S. wystąpiła do Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 1.414,50 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 18 listopada 2016 roku wydanym w sprawie VI GNc 4096/16/2 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Katowice-Wschód w Katowicach, nakazał pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., aby zapłaciła na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością s. k. z siedzibą w S. kwotę 1.414,50 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 9 września 2016 roku wraz z kwotą 227 zł tytułem kosztów postępowania. Nakaz jest prawomocny.

Zarządzeniem z dnia 23 grudnia 2016 roku ww. nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności, a tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi wierzyciela – radcy prawnemu A. K.. Koszty postępowania klauzulowego ustalono na 120zł.

Dowód:

- odpis pełny KRS powódki k. 9-13,
- umowa o powierniczy przelew wierzytelności o numerze (...) k. 23 akt Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach o sygn. VI GNc 4096/16/2;
- faktura o numerze (...) z dnia 17 grudnia 2015 roku k. 18 akt o sygn. VI GNc 4096/16/2;
- nakaz zapłaty z dn. 18 listopada 2016 roku z klauzulą wykonalności k. 14-14v oraz k. 37 i 47 akt o sygn. VI GNc 4096/16/2;
- dokumenty zawarte w aktach sprawy VI GNc 4096/16/2;

Wszczęta na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego egzekucja okazała się bezskuteczna. Na dzień złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie posiadała żadnych nieruchomości i środków na zajętych przez Komornika Sądowego rachunkach bankowych. Wobec bezskutecznego poszukiwania majątku spółki (...) przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie D. D. postanowieniem z dnia 23 listopada 2017 roku umorzyła postępowanie w sprawie oraz ustaliła koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 99,76 zł. i koszty zastępstwa w kwocie 225zł.

Dowód:

- postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z 23 listopada 2017 roku k. 15-15v,

Wobec bezskuteczności egzekucji, pismem z dnia 22 marca 2018 roku (...) s. k. z siedzibą w S. wezwała A. M. i P. S. do zapłaty należności w wysokości 2.238,17 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu i kosztami postępowania egzekucyjnego i klauzulowego. Brak jest potwierdzenia odbioru wezwania przez pozwanego A. M..

Dowód:

- wezwania do zapłaty z 22 marca 2018 roku z dowodem nadania k. 32-38.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w przeważającej części, co do pozwanego A. M..

Materialnoprawną podstawę żądania stanowił art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. W § 2 powyższego przepisu przewidziano, iż członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe (obecnie restrukturyzacyjne), albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego (restrukturyzacyjnego) wierzyciel nie poniósł szkody.

W literaturze przedmiotu podnoszono, iż surowa odpowiedzialność członków zarządu wynika z przyjętej w Kodeksie spółek handlowych konstrukcji prawnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i źródło swe upatruje w wyłączeniu prawa wspólników do prowadzenia spraw spółki i powierzenia tego prawa właśnie członkom zarządu spółki. Członkowie zarządu mają bowiem jasno zarysowany zakres kompetencji i daleko posuniętą niezależność w prowadzeniu spraw spółki. Konsekwencją tej konstrukcji, jest to, iż w rzeczywistości to nie wspólnicy, lecz członkowie zarządu – w określonych przepisami Kodeksu spółek handlowych sytuacjach, ponoszą nie tylko odpowiedzialność cywilnoprawną, ale i karnoprawną. Wskazać bowiem należy, iż członkowie zarządu, a w szczególności prezes zarządu mają obowiązek zachować szczególną staranność przy wykonywaniu swojej funkcji, wynikającą z treści art. 293 § 2 ksh. Ustawodawca uznaje bowiem członków zarządu za profesjonalistów, osoby wyspecjalizowane w zarządzaniu spółkami kapitałowymi, niezależnie od tego, czy członkiem zarządu jest wykształcony i doświadczony menadżer czy też początkująca w tej dziedzinie osoba (R. Szczęsny „Zarząd w spółkach kapitałowych wyd. Zakamycze 2004 str. 147-148). Jakkolwiek, co już zresztą podkreślono, od tej odpowiedzialności członek zarządu może zwolnić się, w trzech sytuacjach, określonych treścią § 2 art. 299 ksh. Ciężar dowodu w tych wypadkach spoczywa na osobie pozwanej – członku zarządu. Z kompozycji okoliczności zwalniających od odpowiedzialności wynika, iż ratio legis art. 299 § 1 ksh jest ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez tych członków zarządu, za urzędowania których zaistniały przyczyny uzasadniające zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego, a którzy nie zgłosili odpowiedniego wniosku. Wobec oparcia odpowiedzialności kreowanej przepisami omawianej regulacji na zasadzie winy, osoby, przeciwko którym podniesione zostaną roszczenia, mogą próbować ekskulpować się od odpowiedzialności, wykazując, iż nie ponoszą winy w niezłożeniu lub opóźnionym złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości.

Niezależnie, zatem od stopnia zaniedbania swego obowiązku członkowie zarządu odpowiadają za całość zobowiązań spółki, których nie można zaspokoić z majątku spółki. Przepis normy 299 ksh nie różnicując zobowiązań spółki według ich charakteru, stwarza samoistną, odrębną podstawę odpowiedzialności prywatnoprawnej członków zarządu zarówno za zobowiązania publiczne jak i prywatne spółki (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1993 roku II UZP 15/93, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1993 roku III CZP 162/92).

Według dominującego w orzecznictwie Sądu Najwyższego i znacznej części przedstawicieli doktryny poglądu, który podziela również na gruncie niniejszej sprawy Sąd Rejonowy, odpowiedzialność członków zarządu ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej (por. uchwałę z dnia 19 stycznia 1993 r. III CZP 162/92, OSNCP 1993, z. 6, poz. 103; uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 15 września 1993 r. III UZP 15/93, OSNCP 1994, z. 3, poz. 48; uchwałę z dnia 9 sierpnia 1993 r. III CZP 116/93, OSNCP 1994, z. 2, poz. 35; uchwałę z dnia 2 lutego 1994 r. I PZP 58/93, (...) 1994, nr 4, s. 63; uchwałę z dnia 9 listopada 1994 r. III CZP 140/94, OSNC 1995, z. 3, poz. 44; uchwałę z dnia 20 września 1996 r. III CZP 72/96, OSNC 1997, z. 3, poz. 25, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1997 r., III CZP 24/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 165 i cytowane tam orzeczenia oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., IV CKN 1138/00 niepubl. z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2005 r., V CK 736/04 LEX nr 180879, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r. sygn. akt III CSK 227/2006r opubl. w programie Lex nr 303325).

W procesie, w którym powód dochodzi roszczenia na podstawie art. 299 §1 k.s.h. przedstawiając prawomocny wyrok, będący źródłem zobowiązania spółki, sąd nie ma możliwości badania, czy określone nim zobowiązanie istnieje, a jeśli

tak to w jakim rozmiarze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r sygn. akt III CSK 227/2006r opubl. w programie Lex nr 303325.).

Sąd rozpoznający powództwo oparte na art. 299 k.s.h. związany jest zatem prawomocnym orzeczeniem wydanym w sporze pomiędzy wierzycielem a spółką z ograniczoną odpowiedzialnością i treść rozstrzygnięcia zawartego w takim wyroku stanowi element stanu faktycznego sprawy przeciwko członkowi zarządu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., III CZP 69/01, OSNC 2002/10/118 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., IV CKN 1138/00, LEX nr 55502 oraz z dnia 7 lutego 2007 r., III CSK 227/06, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 września 2018r sygn.. akt VII AGa 1015/18 opubl. Lex nr 2668867). Pozwany członek zarządu nie może zatem bronić się zarzutami przysługującymi (ewentualnie) spółce, a z których spółka nie skorzystała w sprawie, w której wydano przeciwko niej tytuł egzekucyjny, bowiem prowadziłyby to do podważenia prawomocnego orzeczenia zapadłego przeciwko spółce poprzez ponowne badanie zasadności zasądzzonego już w nim świadczenia.

Bezspornie więc stwierdzone zostało istnienie długu (...) sp. z o.o. wobec (...) sp. z o.o. sp. k. w S. objętego nakazem zapłaty wydanym w dniu 18 listopada 2016 r. przez Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach w sprawie o sygn. akt VI GNC 4096/16/2. W związku z czym ogólne zarzuty pozwanego kwestionujące nabycie wierzytelności i legitymację powoda są bezzasadne. W uzupełnieniu dodać należy, że znajdująca się w aktach VI GNC 4096/16/2, a objęta wnioskami dowodowymi w pozwie, umowa z dnia 9 września 2016r o powierniczy przelew wierzytelności nr (...) również potwierdza fakt nabycia wierzytelności przez powoda. Pozwany nawet nie twierdzi, a tym bardziej nie wykazuje, że po powstaniu tytułu wobec (...) sp. z o.o. zaistniały zdarzenia na skutek których powód utracił legitymację.

Bezspornym jest także, że pozwany A. M. pełnił w (...) sp. z o.o. funkcję członka zarządu w chwili powstania zobowiązania i wydania tytułu. W tym zakresie pozwany żadnych zarzutów nie zgłosił. Fakt ten wynika także z odpisu z KRS spółki (k.17).

W niniejszej sprawie dla wykazania przesłanki bezskuteczności egzekucji powód wylegitymował się postanowieniem komornika sądowego z dnia 23 listopada 2017r.

Postanowienie to stanowi dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c., który przewiduje, że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. W judykaturze przyjmuje się, że moc dowodowa dokumentu urzędowego wynikająca z art. 244 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu art. 252 k.p.c., polega na domniemaniu zgodności z prawdą oświadczenia uprawnionego organu, zawartego w pochodzącym od niego dokumencie. Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić (art. 252 k.p.c.).

Zatem prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji jest dokumentem urzędowym, z którym wiąże się domniemanie prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. W realiach niniejszej sprawy, w oparciu o postanowienie to, należało zatem przyjmować a priori prawdziwość ustaleń organu egzekucyjnego, co do braku majątku (...) sp. z o.o. podlegającego egzekucji i co do bezskuteczności prowadzonej w stosunku do niej egzekucji. Prawidłowe posłużenie się tym domniemaniem prowadzi do przyjęcia założenia, że powód sprostał ciężarowi udowodnienia, wynikającej z art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji wobec spółki (koniecznej dla pociągnięcia do odpowiedzialności za zobowiązania spółki, członków jej zarządu). Pozwany zresztą żadnych zarzutów w tym zakresie nie zgłasza. Powyższe postanowienie potwierdza także legitymację powoda.

Pozwany A. M. wskazał, że spółką (...), cały czas zarządzał osobiście wyłącznie pozwany P. S.. Na wstępie wskazać należy, że zarzut ten pozostaje tylko w płaszczyźnie twierdzeń, kwestionowanych przy tym przez stronę powodową. Wniosek o przesłuchanie pozwanego A. M., który niewątpliwie mógłby przybliżyć funkcjonowanie spółki został cofnięty na rozprawie w dniu 3 grudnia 2019r. Niezależnie od tego podkreślić należy, że piastowanie funkcji członka zarządu jest dobrowolne i gdyby nawet taka sytuacja miała miejsce, to pozwany A. M. mógł zakończyć w odpowiednim

czasie funkcjonowanie w ramach spółki. Pamiętać też należy, że kodeks spółek handlowych, tak jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, wymaga od członków zarządu szczególnej staranności przy wykonywaniu swojej funkcji, wynikającej z treści art. 293 § 2 ksh. Określa także precyzyjnie jakie obowiązki i uprawnienia mają członkowie zarządu. Wykonywanie przez członków zarządu ich zadań z należytą starannością powinno być jednoznaczne z orientacją, co do kondycji finansowej spółki. Odpowiedzialności członka zarządu nie może uchylać oddanie faktycznego zarządzania spółką innemu członkowi zarządu, bądź osobie spoza składu zarządu. Nawet jeśli sprawozdania finansowe sporządzał inny, profesjonalny podmiot, to pozwany - jako członek zarządu spółki - winien na bieżąco analizować sytuację finansową spółki. Z tego punktu widzenia istotne jest to nie jaką wiedzę miał pozwany A. M. ale to jaką mógłby mieć podejmując działania w ramach przysługujących mu jako członkowi zarządu (i znacznemu udziałowcowi) uprawnień i obowiązków. Pozwany A. M. nie wskazał, a tym bardziej nie przedstawił dowodów na okoliczność, że podejmował działania zmierzające do uzyskania wiedzy o funkcjonowaniu spółki. W zaistniałej sytuacji podniesiony zarzut w żaden sposób nie uchyla odpowiedzialności pozwanego A. M..

Odpowiedzialność członków zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006r sygn. akt III CZP 118/06 opubl. OSNC 2007/9/136, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2007 r., sygn. akt III CSK 352/06 opubl. LEX nr 278665). Pozwany nie kwestionował poszczególnych elementów składających się na szkodę nadto ich wysokość wynika z dokumentów urzędowych.

Termin spełnienia świadczenia odszkodowawczego (niezależnie od tego czy obejmuje należność zasądzoną od spółki, odsetki czy też koszty) nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Wymagalność roszczenia należy więc określić zgodnie z art 455 k.c. - roszczenie to staje się wymagalne po wezwaniu dłużnika do zapłaty. Od dnia następnego wierzyciel może, zgodnie z art 481 k.c., żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu. Pogląd ten należy uznać za utrwalony w orzecznictwie (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, O. CZP 118/2006, OSNC 2007/9/136; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., H CKN 725/98, OSNC 2000/9/158; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku, IV CKN 793/2000, OSNC 2003/2/22. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lipca 2006r sygn. akt I ACa 341/06 opubl. Lex 217207). Jest on także akceptowany w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Szczecinie (por. wyrok z dnia 18 lutego 2011r, sygn. akt VIII Ga 4/11, wyrok z dnia 9 marca 2012r sygn. akt VIII Ga 16/12). W związku z czym, uwzględniając fakt, że wezwania do zapłaty kierowane były na nieaktualny adres pozwanego i nie ma pewnej daty ich odebrania Sąd jako otrzymanie wezwania, przyjął datę doręczenia pozwu i od dnia następnego zasądził odsetki od pozwanego A. M..

Mając na uwadze, że członkowie zarządu odpowiadają solidarnie uwzględniono to w treści wyroku.

Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron oraz dowody z dokumentów urzędowych i prywatnych. Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej części uzasadnienia. Tytułem uzupełnienia wskazać należy, że dokumenty urzędowe sporządzone zostały przez kompetentne organy w prawem przewidzianej formie, brak więc podstaw do kwestionowania ich treści. Zostały one także należycie uwierzytelnione przez pełnomocnika powoda zarówno w tej sprawie jak i sprawie VI GNC 4096/16/2. Pozwany żadnych konkretnych uwag do złożonych dokumentów nie ma, W zaistniałej sytuacji, w ocenie Sądu, nie ma uzasadnionych okoliczności w rozumieniu art. 129 §4 k.p.c., które wskazywałyby na potrzebę zapoznania się z oryginałami dokumentów.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł mając na uwadze przepisy art 108 § 1 k.p.c. i 100 zd. 2 w zw. z art. 105 §2 k.p.c., gdyż powód uległ wobec pozwanego A. M. nieznacznie.

Na zasądzone w wyroku koszty składa się opłata od pozwu w pełnej wysokości – 112zł, koszt uzyskania odpisu pełnego (...) sp. z o.o. z KRS 60zł, koszty zastępstwa procesowego - 900 zł , opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł., wykorzystana zaliczka na kuratora 570,97zł. Koszty wynagrodzenia radcy prawnego, który reprezentował powoda w

niniejszym procesie, ustalono w stawce minimalnej obliczonej adekwatnie do wartości przedmiotu sporu na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804). Pozwani odpowiadają solidarnie, co do istoty, w związku z czym, na podstawie art. 105 §2 k.p.c. również w zakresie kosztów rozstrzygnięto solidarnie (pозwanego P. S. obciążają tylko koszty zawarte w nakazie, gdyż nie składał sprzeciwu).

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Sygn. akt XI GC 896/19

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)